
КНИГА 4
ZA
AQUA TERRA IGNIS AER
Академія Зодіак
Принцеса тіней
КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ
СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ, СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

Академія Зодіак. Принцеса тіней

Zodiac Academy: Shadow Princess

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: Zodiac Academy: Shadow Princess, Caroline Peckham & Susanne Valenti.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Даріус

Я переніс нас назад до Королівської Нори, осідлавши енергію зірок, і зоряний пил забрав нас геть від тієї скелі, від мого батька і від жахіть, що там сталися.

Близнючки Вега з'явилися переді мною, щойно мої ноги торкнулися дерев'яної підлоги в центральній кімнаті величезного будинку на дереві, який ми з іншими Спадкоємцями зробили своїм особистим прихистком. Я ніколи не думав, що приведу сюди Роксі, але мені треба було кудись їх забрати в безпечне місце, а це було єдине місце у світі, де я колись почувався зовсім поза досяжністю батька.

Ленс глянув на мене, з'явившись поруч, його чоло зморщилося від тривоги й безлічі запитань, на які в нього, здавалося, просто не було сил.

Роксі підвелася на ноги, і синій халат, у який я її загорнув, сповз із її голого плеча.

— Куди ти нас притягнув цього разу? — спитала вона твердим голосом, але очі нервово стрибали по кімнаті. Вона думала, що я знову забрав її кудись, щоб скривдити, і від цієї думки в мене всередині розверзлася тріщина.

— Ми повернулися в академію, — швидко сказав я. — Ви в безпеці. Ви обидві тепер у безпеці... — Я затнувся, навіть не знаючи, що вони думають про те, що з ними сталося після того, як батько накинув на них темне навіювання. Він змусив їх забути, що зробив, тож, може, вони просто розгублені або...

— Твій батько, бляха, психопат, — просичала Ґвендаліна, зиркнувши на мене, і присунулася ближче до сестри, взявши її за руку.

— Знаю, — сказав я порожнім голосом, бо з цією правдою я жив усе життя, і вона нічого не міняла.

У Соларії все вирішувала сила, а батько був одним із чотирьох наймогутніших фейрі з нині живих. Принаймні доки я не завершу навчання і не зможу кинути йому виклик. Але з кожним новим місяцем цей день здавався дедалі далі, а тепер, коли він приборкав тіні...

Він стане могутнішим за інших Радників. Він зможе забрати корону собі одному.

— Курва, — виплюнув я, розвернувся й рушив у дальній куток кімнати, запустивши пальці у волосся.

Я почав міряти кімнату кроками, і синій халат на мені страшенно дратівливо хляпав по ногах, аж поки я не зірвав із себе цю кляту штуку й не попрямував до скрині в кутку, де ми тримали запасний одяг. Якби мені давали по ауру за кожне вбрання, яке я знищив, перетворюючись на дракона, я, мабуть, був би вдвічі багатшим, ніж тепер. Я відкинув кришку скрині, схопив чорні спортивні штани й натягнув їх.

Я здригнувся від несподіванки, коли поруч зі мною виникла Роксі, але вона навіть не глянула на мене: теж скинула халат, оголивши тіло так, ніби їй було байдуже, і натягнула червону футболку. Футболка була моя, тож тонула в ній і звисала до середини стегна, як сукня. Я відкрив рота, щоб щось сказати, але навіть не знав, із чого почати. І перш ніж я встиг озватися, мене випередив Ленс.

— Ти щось пам'ятаєш, Синя? — повільно спитав він, і його голос був лагідніший, ніж я будь-коли чув.

Я здивовано обернувся до нього й побачив, що він тягнеться до Ґвендаліни, ніби не певен, чи можна її торкнутися.

— Що саме? — спитала вона, і голос її трохи тремтів. — Як нас викрали чи як кинули в ту яму? Як тіні намагалися затягнути нас на дно чи як ми витягли одна одну з них? Може, як ми нарешті вийшли у своїх формах Ордену? Чи ти про те, як Лайонел намагався навіяти нам усе це забути?

— Ти пам'ятаєш? — спитав я, широко розплющивши очі, і глянув на Роксі поруч, гадаючи, чи пам'ятає й вона. Вона різко кивнула, не дивлячись на мене, а не зводячи погляду з сестри в іншому кінці кімнати. — Як?

Батько не раз застосовував до мене темне навіювання, і я не міг його скинути. Він посилював силу своїх слів темною магією. Через це я й не міг розповісти іншим Спадкоємцям подробиць того, що він зі мною робив. Колись він навіював мені стояти нерухомо, поки бив мене. Навіть біль від зламаних кісток не змушував мене прорватися крізь це. Я думав, що це неможливо.

— Це наш Орден, — похмуро сказала Роксі. — Як виявилося, наш вогонь пропалює будь-яку маячню.

Сміх вирвався з моїх губ, перш ніж я встиг його стримати. Мій батько щойно згодував її тіням, її Орден пробудився, її тіло перетворили на провідник темної сили, яку він украв зі Світу Тіней, а вона однаково огризалася на мене.

Я, не думаючи, схопив її й пригорнув до себе, притиснувши до грудей. Серце підстрибнуло, коли вона приклала холодні долоні до моєї шкіри, і я поцілував її в маківку, а мене заливало полегшення. Вона мала загинути. Те, що мій батько щойно з ними зробив, мало бути понад їхні сили, але ось вона, в моїх обіймах, і...

Сила вдарила в мене, наче таран, і мене відкинуло назад через усю кімнату, аж я врізався в стіну так, що весь будинок на дереві здригнувся.

Біль відгукнувся в хребті, і я рвучко підвівся, загарчавши, а перед очима на мить затанцювали тіні. Губа в мене задерлася, з горла вирвалося низьке гарчання, і темна сила під шкірою прагнула вирватися на волю. Тіні проступили з моєї плоті й поповзли між пальцями, чекаючи моїх бажань із голодною жагою, що палила мене зсередини.

— Не піддавайся їм, Даріусе! — крикнув Ленс, і його голосу вистачило, щоб витягти мене з темряви.

Я кліпнув, проганяючи тіні, і відчув, як їхня сила вислизає з моїх рук.

— Якого хріна це було? — вимогливо спитав я в Роксі, а вона дивилася на мене спідлоба, досі тримаючи руки піднятими, і довкола них клубочилася сила.

— Не смій мене, бляха, торкатися, — прогарчала вона, і в її очах було більше отрути, ніж у словах.

— Я... ти маєш знати, що я тебе не підставляв, — сказав я, хитаючи головою, бо зрозумів, що вона звинувачує мене в тому, що з ними щойно зробив мій батько. — Я боровся з ним! Я намагався забрати тебе від нього. Я...

— Ага, намагався, — погодилася вона. — А потім перестав і просто віддав нас йому.

— У нього був Ксав'єр, — у відчаї відповів я, і серце калатало нерівно, поки я бачив її лють. Вона мала знати, що мене зламало дивитися, як батько штовхає її в ту яму. Це було так, ніби я сам різав своє серце іржавим ножем і віддавав йому шматок своєї душі. Але інакше загинув би Ксав'єр. Вибору не було. Але я знав, що вона сильна; я знав, що вона переживе що завгодно,

і хоч мене вбивало дивитися, як він робить із нею таке, іншого варіанту, який я міг би обрати, в мене не було.

— Знаю, — відповіла вона, і її погляд на мить пом'якшав, і я бачив, що вже це вона справді розуміє. Вона теж зробила б будь-що заради сестри. — Тільки тому я тебе досі й не спалила живцем. — Між її пальцями замерехтіло червоне й синє полум'я, і Ленс став між нами.

Запал покинув Роксі, і вона дістала зі скрині ще одну футболку й спортивні штани для сестри та перетнула кімнату, щоб їх віддати.

Ґвендаліна обернулася до нас спиною, перш ніж скинути синій халат, і я відвів погляд, щоб вона могла вдягнутися без свідків.

Ленс присунувся ближче до мене, і коли я подивився йому в очі, ними ковзнула тінь і знову зникла.

Я важко ковтнув, відчуваючи тіні й під власною шкірою. Тепер вони були частиною мене, і найстрашніше було те, як легко вони там улаштувалися. Так, ніби в мені завжди було місце для такої темряви, а вони просто прийшли забрати своє.

Я закусив щоку зсередини й пішов від них, перетнув простору вітальню, висунув шухляду на кухні й дістав атлас, який тут тримав. Я написав Ксав'єрові, спитав, чи з ним усе гаразд, що сталося з мамою, про все. Цього було мало, але я знав, що тепер батько його не скривдить. Може, він і був готовий його вбити, щоб змусити мене допомогти йому здобути тіні, але вбивство власного сина не минуло б йому так просто. Без причини він би на це не пішов. Мені лишалося тільки сподіватися, що з мамою все гаразд і що Ксав'єр скоро зможе мені подзвонити.

— Вам дуже пощастило, що Лайонел сплутав ваші форми Ордену, — сказав Ленс дівчатам, і я насуплено глянув на них.

— Тобто він помилився? — спитав я, перш ніж хтось із них устиг відповісти. Коли дівчата вирвалися з тіней, у них виросли вогняні крила і вони злетіли в небо, моє серце мало не вистрибнуло з грудей.

Вони так яскраво палали на чорному полотні зірок, що було важко роздивитися їхні форми, але я бачив те червоне й синє полум'я і величезні крила, наче це були два ангели, підпалені власною силою. Вогняні гарпії: рідкісні, але таке трапляється, навіть могутніші за своїх звичайніших родичок, але недостатньо сильні, щоб кинути виклик дракону.

Моє полегшення від того, що вони вижили, лише подвоїлося, коли виявилося, що вони не дракони. Я був певен, що батько вбив би їх, якби їхні форми виявилися достатньо могутніми, щоб із ним суперничати.

— Лайонел сказав, що вони вогняні гарпії, — повільно мовив Ленс, не зводячи погляду з Ґвендаліни, ніби вона його заворожувала. — Але він помилився. Він побачив полум'я і крила й зробив висновок. Їхня мати, королева, була гарпією, тож такий результат завжди був імовірним. Вони пробули у своїх формах Ордену так недовго, що помилитися було легко.

— То хто вони? — вимогливо спитав я, а близнючки перезирнулися так, що я зрозумів: вони вже знають.

— Фенікси, — видихнув Ленс, і благоговіння в його голосі змусило мене насупитися.

— Неможливо, — відповів я, хитнувши головою. — Немає жодних записів про те, щоб хтось мав Орден фенікса вже...

— Понад тисячу років, — пробурмотів Ленс, досі дивлячись на Ґвен так, ніби світ починався й закінчувався на ній.

Мій погляд упав на Роксі, і серце закалатало в іншому ритмі. Це неправда, такого не може бути. Фенікси були майже міфом. Ніхто навіть не був певен, що вони *справді* колись існува-

ли. Вважалося, що це був наймогутніший Орден з усіх, а їхнє полум'я здатне на всякі шалені речі. Дехто навіть твердив, що вони були безсмертні, але якщо так, то де ж вони? Як може вимерти вид, який не може померти?

— Не може такого бути, — сказав я.

— Може, — водночас відповіли обидві дівчини й весело перезирнулися, бо сказали це в один голос.

— Ми мусимо тримати це в таємниці, — сказав Ленс, дивлячись на мене.

— Чому? — вимогливо спитала Роксі.

— Бо якщо те, що я читав про феніксів, правда, хоч би *наполовину* правда, то ви двоє можете бути могутнішими за будь-кого з фейрі, хто ходив цією землею за останнє тисячоліття. Ви як фейрі давнини, легендарні... Я навіть не знаю, де межі вашої сили, але точно знаю, що тепер ви для Лайонела ще більша загроза. Якщо він дізнається про це, перш ніж ви навчитеся керувати цими силами...

— Він вас уб'є, — закінчив я за нього, бо знав, що це правда. Я дізнався про батька більш ніж досить, щоб розуміти це. Він зробить усе, аби посісти місце наймогутнішого фейрі в Соларії. І якщо він зрозуміє, що дівчата фенікси, то знищить їх, перш ніж вони заявлять права на цю силу. Я ледве міг осягнути саму думку про щось настільки неможливе. Не дивно, що батько не здогадався; він відволікся на тіні, які щойно приборкав, та й хто взагалі запідозрив би щось настільки божевільне?

— То нам треба приховувати, хто ми? — спитала Ґвендаліна, стривожено перезирнувшись із сестрою.

— Поки ви краще не опануєте свої дари й не зможете себе захистити, гадаю, це має лишитися між нами чотирма, — погодився Ленс.

Роксі глянула на мене, і в мене всередині все перевернулося, бо я зрозумів, що в її очах недовіра. Вона не вірила, що я збережу їхню таємницю.

— Я нікому не скажу, — прогарчав я. — Даю слово.

Вона пирхнула собі під ніс і рушила до мене. Я завмер, коли вона наблизилася, але її погляд ковзнув повз мене до кухонної мийки. Вона взяла з полиці склянку, налила собі води й випила одним духом.

Я мовчки дивився на неї, думаючи, чи не варто сказати їй ще щось, але навіть не знаючи, з чого почати.

Ми були як магніти: або притягуємося одне до одного, або відштовхуємося, і нічого посередині. І я не знав, як повернути все так, як було перед тим, як з'явився мій батько. Про це мені слід було думати в останню чергу, але тієї миті я хотів тільки одного: схопити її й пригорнути до себе. Серце досі збивалося з ритму від шоку через те, що з нею мало не сталося, і мені просто хотілося якось це виправити. Я хотів, щоб вона була поруч, хоч місяць уже зник, затемнення минуло і його вплив слабшав. Але, схоже, вона більше не відчувала нічого подібного.

— Ви обидві почуваєтеся нормально? — спитав Ленс, хоча запитання, здавалося, було звернене до Ґвен, яка трималася біля нього. — Лайонел використав ваші тіла як посудини для тіней. Стільки темної сили, що пройшла крізь вас, може лишити слід, шрам на душі...

— Я почуваюся нормально, — повільно відповіла Ґвен. — Хоча не знаю, як мені оглянути душу на шрами. — Вона ледь помітно йому всміхнулася.

Ленс на мить потягнувся до неї, а тоді знову опустив руку. Я здогадувався, що його гризе власна провина за нашу роль у цьому безладі. Ми чотири роки тренувалися разом, щоб тако-

го ніколи не сталося, і з тріском провалилися. Минулого разу загинула його сестра, а тепер справдилися всі наші страхи. Батько не лише отримав, що хотів: близнючки мало не загинули, а нас іще й прокляли тінями.

— Принаймні вам не доведеться нести тягар тіней, — лагідно сказав Ленс. — Вони лише пройшли крізь вас і не пустили коріння.

Його погляд знайшов мій, і я знав, що він хвилюється, як нам із цим упоратися. Я був із ним згоден. Але в певному сенсі ми були й готові. Ми роками загравали з тінями, коли практикували чорну магію, і якщо вони можуть дати нам перевагу в бою, то я прийму тягар носити їх у собі. Та й вибору в мене тепер не було. Батько дав нам цей дар не з якихось благородних міркувань, не тому, що хотів, щоб і ми мали більше сили; він зробив нас співучасниками. Маючи в собі силу тіней, ми були такі самі винні, як і він. Він прив'язав нас до себе тінями, подбав, щоб ми не могли піти до влади, якщо не хочемо й самі опинитися за ґратами.

Роксі поставила склянку на стільницю й стиснула губи, ніби хотіла щось сказати, але змовчала. Її очі не відривалися від сестриних, і я був певен, що вони щось одна одній передають, але гадки не мав що. Роксі легенько хитнула головою, а Ґвен зітхнула, але погодилася кивком.

— Не хочете поділитися цим маленьким обміном думками з рештою? — спитав я, потерши обличчя долонею.

— Звісно ж ні, придурку, — гаркнула Роксі. — Хоч би що ти там собі думав, ми ніколи не хотіли мати нічого спільного ні з тобою, ні з твоїм дурнуватим троном. Але так чи інакше нас постійно втягують у цю драму. Тож якщо я вирішила тобі чогось не казати, то це моя справа.

Я наїжачився від її тону, у грудях заклекотіло гарчання, я дивився на неї згори вниз, а вона просто дивилася мені в мої довбані очі. Чому вона завжди мене провокує? І чому якійсь збоченій частині мене це так подобається?

— Усього цього забагато, щоб одразу перетравити, — голосно сказав Ленс. — Мабуть, найкраще буде, якщо ми всі трохи поспимо, а поговоримо про це пізніше.

— Як на мене, чудово, — сказала Роксі, відходячи від мене: голі ноги під моєю футболкою, а її фірмове «мені начхати» знову на місці. — Що далі я від драконів, то краще.

— Гадаю, було б добре, якби ми вчотирьох лишилися тут до світанку. До того часу вплив місяця буде ще сильний, а ми всі багато пережили, — сказав Ленс.

Роксі зиркнула на нього спідлоба, і було схоже, що вона зараз пошле його на хер, але Ґвен узяла її за руку.

— Він, мабуть, має рацію, Тор. Давай просто відпочинемо тут.

Я здивовано кліпнув: увесь її запал миттю зник, і вона поступилася пропозиції сестри. Я вже почав думати, що ця дівчина не вміє нічого, крім як сперечатися. Схоже, такою вона була тільки зі мною. Принаймні здебільшого. На мить я згадав, як ми сміялися разом після перегонів на моїх байках, і подумав, чи є хоч якийсь шанс, що вона колись знову так на мене подивиться.

— Тут є спальні, я можу показати вам дві з них, — сказав Ленс і рушив уперед, щоб провести їх.

— Ми будемо разом, — сказала Ґвен, і він кивнув, ніби цього й чекав.

Перш ніж вони встигли вийти з кімнати, я ступив уперед і схопив Роксі за руку. Мені треба було щось їй сказати, вибачитися, спробувати пояснити, я ще й сам до пуття не знав що.

Але я хотів зробити хоч щось проти ненависті, яка підіймалася в ній, коли вона на мене дивилася.

— Можна тебе на слово наодинці, Роксі? — спитав я, поки вона висмикувала руку з моєї хватки.

Ті двоє пішли коридором, перш ніж вона встигла відповісти, і я присунувся до неї трохи ближче.

— Я не знаю, чого ти від мене хочеш, — тихо сказала вона. — Але мені й байдуже. Думаєш, якщо ти вирішив, що хочеш зі мною поговорити, то й я мушу цього хотіти? Так от, я не хочу. І не знаю, з чого ти взяв, що можеш і далі мене хапати. Вогонь мене не пече, Даріусе, мій Орден могутніший за дракона. У мене більше немає жодних причин тебе боятися, і я не мушу робити нічого з того, що ти кажеш.

Вона висмикнула руку з моєї хватки й пішла слідом за сестрою і Ленсом. Мені здавалося, що ми на каруселі, яка ніяк не зупиниться. Ми раз у раз поверталися до цієї точки, і, може, мені варто було просто з цим змиритися. Бо я не міг і далі пробувати з нею і щоразу отримувати це у відповідь. Тож якщо вона хотіла, щоб ми ненавиділи одне одного, мені доведеться просто зіграти свою роль. Бо триматися від неї подалі я не міг, це ставало цілком очевидно. Тож мені доведеться й далі бути її лиходієм.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/shadow-princess/